

Arrest

nr. 195 632 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. HAMDAN Bassma
En hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, samen met hun minderjarige X, X, X en X, op 6 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen op 10 januari 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, komen op 31 januari 2001 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vragen op 1 februari 2001 asiel aan. Op 7 september 2004 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de erkenning van de vluchtelingenstatus. Bij beslissingen nrs. 04-2831/R13590 en 04-2831B/R13590 van 7 september 2006 bevestigt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de voornoemde beslissing van de Commissaris-generaal. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 41 van 5 januari 2007 dat het cassatieberoep tegen deze beslissingen niet toelaatbaar is.

1.2. Op 4 oktober 2004 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 30 oktober 2006 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Nadat de Raad van State bij arrest nr. 173.104 van 3 juli 2007 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing verwerpt, verwerpt hij bij arrest nr. 204.797 van 7 juni 2010 het beroep tot nietigverklaring ervan.

1.3. Op 29 september 2006 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 30 april 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 december 2013 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 10 januari 2014 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.04.2009 met actualisaties op 12.10.2009 en 12.11.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen hebben tot eind 2006 volhard in het gebruik van een valse identiteit/nationaliteit. Voor onze asielinstanties beweerden zij de Palestijnse nationaliteit te bezitten en gebruikten zij een valse naam. Betrokkenen hebben bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Gelet op deze fraude kan met de verwijzing van de advocaat naar de lange asielprocedure van betrokkenen geen rekening gehouden worden, daar zij gelogen hebben over hun identiteit/nationaliteit tijdens hun asielrelaas. Een tweede asielprocedure werd overigens reeds na enkele dagen niet in overweging genomen door DVZ.

Betrokkenen werden voor deze fraude ook veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg te Gent. Meneer kreeg 150 uren werkstraf (vervangende gevangenisstraf zes maanden) met 300 euro geldboete (vervangende gevangenisstraf 21 dagen), waarvan de geldboete met drie jaar uitstel is. Mevrouw kreeg 50 uren werkstraf (vervangende gevangenisstraf twee maanden) met 300 euro geldboete (vervangende gevangenisstraf 21 dagen), waarvan de geldboete met drie jaar uitstel is.

De overige aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen Nederlands leren en spreken, vrijwilligerswerk verrichten, werkbereid zijn, een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, zijn, gelet op bovenstaande feiten van fraude, geen grond voor een verblijfsregularisatie. Wat de scholing van de kinderen betreft dienen betrokkenen verantwoordelijk gesteld te worden voor het nadeel dat de kinderen eventueel zouden ondervinden van een terugkeer. Zij kregen meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, het feit dat zij zich genesteld hebben in illegaal verblijf kan (zeker gelet op de vastgestelde fraude) geen verblijfsvoordeel opleveren.

*Volledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.
(...)"*

1.5. Op 23 september 2010 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 20 juli 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 28 juli 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

1.7. Op 25 maart 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 26 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 25 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 augustus 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.9. Op 11 december 2013 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 10 januari 2014. De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van de eerste verzoeker werd genomen en op dezelfde motieven is gestoeld als de derde bestreden beslissing, die ten aanzien van de tweede verzoekster en de kinderen werd genomen, is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 7bis van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van artikel 4 van het zevende Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker verwijst naar het arrest van de RVV dd 9 juli 2013 gekend onder het nummer 106.522 in de zaak F. H. (...) en H. A. (...).

Eenheid in de rechtspraak is noodzakelijk voor de rechtszekerheid waar de rechtsonderhorige recht op heeft. De rechtszekerheid is een beginsel van behoorlijk bestuur. Het impliceert dat verzoeker mag verwachten dat hij een welbepaalde beslissing zal ontvangen indien hij voldoet aan bepaalde voorwaarden.

De zaak besproken in het arrest van 9 juli 2013 is een gelijkaardige zaak als huidige zaak. In de zaak H. (...) werd de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vw ongegrond verklaard en de Raad heeft deze ongegrondheidsbeslissing vernietigd met de volgende overweging:... In de bestreden beslissing is echter geen enkele reden terug te vinden waarom deze aangehaalde elementen niet volstaan, de beoordeeling van de aanvraag met toepassing van artikel 9 bis Vw. Zoals verzoeker terecht stellen, mag van de staatssecretaris verwacht worden dat hij in concreto een afweging maakt en beoordeelt of de aangevoerde integratie en duurzame lokale verankering al dan niet kunnen aangenomen worden als grond voor verblijfsmachtiging. In de motieven van de bestreden beslissing kan dergelijke afweging niet teruggevonden worden nu de bestreden beslissing zich beperkt tot het opsommen van de elementen aangehaald in de aanvraag en evenmin uitlegt waarom de in de bestreden beslissing opgesomde elementen en getuigenverklaringen die werden neergelegd, geen elementen vormen die op zich een grond kunnen vormen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis.

De rechter stelt:

- er werd in concreto geen afweging gemaakt*
- er wordt niet uitgelegd in de bestreden beslissing waarom de opgesomde elementen geen elementen vormen die op zich een grond kunnen vormen voor een verblijfsvergunning.*

Verwerende partij heeft in het kader van de aanvraag artikel 9 bis wel een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

Doch een loutere herhaling van de aangebrachte elementen door verzoeker in de bestreden beslissing en hieruit afleiden is niet voldoende lijkt geen motivering,

Het bestuur kan inderdaad beslissen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid doch zij dient haar beslissingen wel degelijk te motiveren. Het niet motiveren levert nu eenmaal de illegaliteit op van de bestreden beslissing conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het gaat in casu niet om het 'waarom' maar wel om de afweging die in concreto gemaakt dient te worden. Verzoeker heeft het recht om te weten, indien de aangehaalde elementen niet voldoende zouden zijn, welke elementen dan wel voldoende zijn. Verwerende partij zou zich kunnen verzoenen met de bestreden beslissing mocht verwerende partij haar maatstaf kenbaar maken waarop zij de aangehaalde elementen tegen overplaats, om te beslissen waar deze onvoldoende zijn om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

In het kader van de discretionaire bevoegdheid dient verzoekende partij haar maatstaf te hanteren. Het is niet omdat de administratie over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt dat zij kan beslissen wat zij wil. Dit opent de poort voor willekeurige beslissingen waarbij de ene wel een verblijfsvergunning verkrijgt op basis van getuigenverklaringen, integratie, cursussen volgen, ... terwijl de andere met de zelfde getuigenverklaringen integratie, cursussen,... geen verblijfsvergunning verkrijgt.

Verwerende partij heeft immers geen maatstaf waartegen zij de getuigenverklaring, integratie, cursussen, vrijwilligerswerk,... afweegt om tot het besluit te komen dat deze onvoldoende zou zijn.

Uit de bestreden beslissing komt de maatstaf niet naar voor. Derhalve is er van objectieve criteria geen sprake.

De discretionaire bevoegdheid houdt immers wel in dat er een maatstaf bestaat waartegen de aangehaalde elementen dienen gehouden te worden.

Gezien het arrest van 9 juli 2013 kon verzoeker verwachten dat zijn aanvraag tot verblijf conform artikel 9 bis Vw gegrond zou worden verklaard gezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 9 juli 2013 de ongegrondheidsbeslissing heeft vernietigd omwille van de hierboven neergeschreven principe. Het rechtszekerheidsbeginsel werd aldus door verwerende partij eveneens geschonden.

Het middel is derhalve gegrond.

*Artikel 7 bis Belgische grondwet luidt:
(...)*

Verzoeker heeft in zijn regularisatie aanvraag als hoofdmotief zijn perfecte integratie ingeroepen.

Uit de motivatie van de beslissing en uit de aanvraag conform artikel 9 bis Vw blijkt overduidelijk dat verzoekers wel degelijk volledig geïntegreerd zijn en deelneemt aan het maatschappelijk leven.

Meer zelf verzoekers doen aan vrijwilligerswerk, de kinderen zijn allemaal in België in het bijzonder in GENT geboren, hebben nog nooit hun thuisland gezien en spraken amper Arabisch. Vrijwilligerswerk brengt onvermijdelijk een toegevoegde waarde toe aan de Belgische maatschappij. Door het feit verzoekers toegevoegde waarde bijbrengen aan de Belgische maatschappij helpt hij echter mede het tekort op de begroting in te korten. Conform artikel 7 bis Grondwet dient de administratie de doelstellingen van een duurzame ontwikkeling na te streven. Een duurzame ontwikkeling is enkel en alleen mogelijk indien de overheid inderdaad geen groot déficit heeft op haar begroting. Door verzoekers toe te laten hun vrijwilligerswerk volledig te ontwikkelen brengen een meerwaarde die op zijn beurt een economische groei met zich meebrengt waardoor het déficit op de begroting ingeperkt wordt.

Verzoekers stellen aldus vast dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van 'doelstellingen van een duurzame ontwikkeling in haar sociale, economische en milieugebonden aspecten'. Artikel 7 bis Grondwet impliceert aldus dat de administratie, in casu de dienst vreemdelingenzaken, in de uitoefening van haar bevoegdheden en dus bij het nemen van beslissingen inderdaad dient na te gaan en te overwegen of hun beslissing een gevolgen heeft voor een duurzame ontwikkeling.

Dit is in casu niet gebeurt. De dienst vreemdelingenzaken heeft zijn beslissing niet afgewogen in het licht van artikel 7 bis Belgische Grondwet. Mocht zij dit wel gedaan hebben dan kon de dienst vreemdelingenzaken niet anders dan de aanvraag tot machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis gegrond hebben verklaard. Indien verzoekers een machtiging tot verblijf zou hebben ontvangen zou zij aldus inderdaad hun steen bijdragen in de ontplooiing van BELGIE. Dit is geen blote bewering van verzoekers gezien dit gestaafd wordt met stukken naar waar verwerende partij in zijn motieven op pagina 2 van de bestreden beslissing naar toe verwijst zoals vrijwilligerswerk, werkbeidheid,....

Bovendien diende de dienst vreemdelingenzaken te weten dat bij een eventuele afwijzing van zijn machtiging tot verblijf, zoals in huidig geval, verzoekers een verzoek tot nietigverklaring zullen indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierdoor wordt er een hele administratie in werking gezet die tal van middelen, arbeid en tijd in beslag neemt. Deze middelen, tijd en arbeid konden ofwel gespaard worden om het déficit in te korten of zouden kunnen geïnvesteerd worden in andere sectoren waar er een tekort aan middelen zijn (men denke aan de witte sector).

Het is aldus overduidelijk dat de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dd. 11 december 2013 niet in het licht gehouden is geweest van artikel 7 bis Belgische Grondwet. De Belgische Grondwet is een contract met de rechtsonderhorige. De uitvoerende macht dient zich strikt te houden aan de Belgische Grondwet.

Een beslissing die in strijd is genomen met de Belgische Grondwet dient te worden nietigverklaard conform artikel 39/2 par. 2 Vw.

Bovendien is er meer aan de hand. Ook de motivatie van de bestreden beslissing is geen motivatie die de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan doorstaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken antwoord echter niet op het feit waarom het volgen van taallessen, getuigenverklaringen, inburgeringscursus, werkbereidheid, vrijwilligerswerk, ... niet voldoende zijn voor regularisatie.

De motivatie van de bestreden beslissing is: ... geen grond voor een verblijfsregularisatie (pagina 2 4de laatste zin van eerste paragraaf).

Verzoekers vragen zich dan wel terecht af welke elementen dan wel volstaan om als grond tot regularisatie aanvaard te worden. Verzoekers kunnen zich met deze motivatie niet verdedigen want de dienst vreemdelingenzaken zegt niet in zijn beslissing welke de grond dan wel zijn om geregulariseerd te worden.

De Dienst Vreemdelingen stelt echter enkel en alleen dat bovenvermelde zaken niet voldoende zijn voor een verblijfsregularisatie. Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit dient te motiveren. Het enkel stellen dat dit niet voldoende is, is een onvoldoende motivering. Verzoekers kunnen zich op dergelijke argument niet verdedigen want zij weten niet 'waarom' het onvoldoende is. Verzoekers kennen derhalve de motieven niet van de beslissing waarom Dienst Vreemdelingenzaken Zaken zegt dat dit onvoldoende grond is voor regularisatie.

Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat aan de motivering niet voldaan is minstens is deze onvoldoende.

De bestreden beslissing analyseert geenszins de elementen die verzoeker heeft opgeworpen en zet niet uiteen waar om zij niet het bewijs zou vormen van een toereikende integratie om een verblijfsvergunning te bekomen. Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar het arrest van de Raad van State 28 augustus 2001, nr. 98.554, T. V.R. 2002, alf. 2, 198.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft onmiskenbaar een beoordelingsfout gemaakt. Door deze beoordelingsfout is zij tot een onredelijke beslissing gekomen.

Het weze duidelijk dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt voorgelegd aan de 'goede huisvader' iedere 4 goede huisvader' inderdaad de mening zou zijn toegaan dat verzoekers uitermate goed geïntegreerd zijn. Iedere goede huisvader zou inderdaad stellen dat verzoekers, gezien hun inspanningen en hun vrijwilligers werk, leren van de taal, deelnemen aan het gemeenschapsleven,... een machtiging tot verblijf dienen te ontvangen.

Geen enkele goede huisvader zou tot de bestreden beslissing komen.

Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar hun stukken die bij de aanvraag tot regularisatie werden gestopt en die zich in het administratief dossier bevinden. Immers vele landgenoten doen een oproep aan dienst vreemdelingenzaken om hen in BELGIË te laten blijven (zie stukken regularisatie). De administratie vergeet blijkbaar dat zij aldaar zit door de gratie van de rechtsonderhorige en dat zij een openbare dienstverlening zijn en aldus beslissingen dienen te nemen die nauw aansluit van wat de rechtsonderhorige als 'juist', 4 correct' en 'rechtvaardig' vindt. Dit is dan ook de ratio van artikel 7 bis in de Belgische Grondwet.

Het is aldus duidelijk dat de motivatie ... geen grond voor een verblijfsregularisatie ... onvoldoende is. Zolang verzoekers niet weten wat dan volstaat om geregulariseerd te worden, kan deze motivatie de toets met artikel 2 en 3 niet doorstaan.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Doordat de administratie zijn beslissing niet afdoende motiveert, komt dit neer als een beslissing die door de goede huisvader niet als redelijk wordt beschouwd. Ook de 'goede huisvader' weet niet meer wat er dan wel voldoende is als grond voor regularisatie.

De beslissing kan niet gedragen worden door 'de goede huisvader' en is aldus onredelijk. De beslissing is onredelijk gezien ieder normaal denkend mens inderdaad wel van oordeel is dat verzoekers door hun inspanningen en resultaten wel degelijk in BELGIË mogen blijven. Hun bijgebrachte stukken in de beslissing spreken boekdelen.

Verweerder maakt aldus een manifeste beoordelingsfout door de persoonlijke situatie van verzoekers niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve niet afdoende motiveerde.

De beslissing van 11 december 2013 waarbij de aanvraag conform artikel 9 bis Vw ongegrond wordt verklaard dient aldus te worden vernietigd wegens enerzijds gezien er geen afdoende motivering is conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, fret een schending inhoudt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waardoor de administratie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en zodoende tot een beslissing is gekomen die geen redelijk handelend mens in dezelfde situatie zou nemen.

De plicht tot zorgvuldigheid houdt immers in dat de minister alle elementen dient te onderzoeken. Uit het bovenstaande blijkt dat de minister dit niet heeft gedaan. Mocht hij dit wel gedaan hebben zou Dienst Vreemdelingenzaken gemerkt hebben dat verzoekers wel degelijk voldoet aan het critérium van voldoende integratie om een machtiging tot verblijf te ontvangen.

Als laatste punt wensen verzoekers nog de argumenteren *fraus omnia corrumpit*.

Verzoekers stellen dat dit niet meer in overweging kan genomen worden. Verzoekers hebben voor hun valse naamdracht geboet. Zij werden veroordeeld door de correctionele rechtbank hiervoor. Zij hebben hiervoor een straf ontvangen en hebben deze straf uitgevoerd. Zodoende kan dit gegeven niet meer in aanmerking genomen worden.

Bovendien leven verzoeker in België al langer onder hun ware identiteit en naam dan onder de naam SATARI. Zij hebben dan ook in de mate van het mogelijke alle sporen uitgewist met betrekking tot hun vroegere naamdracht. Zij hebben dan ook spontaan aan verwerende partij gemeld dat zij niet van Palestijnse nationaliteit waren meer wel degelijk van de Jordaanse en dat hun naam H. (...) is in plaats van S. (...).

Het feit dat verzoekers nu S. (...) of H. (...) heten speelt eigenlijk weinig een rol. Het zijn in de eerste plaats mensen. Personen die al meer dan 12 jaar in België verblijven en waarbij al hun vier kinderen in GENT zijn geboren. De raadsman van verzoekers wenst te benadrukken dat dit van belang is. Verzoekers dubbel straffen door te verwijzen naar het beginsel van *fraus omnia corrumpit* is in strijd met artikel 4 van protocol nr. 7 bij het EVRM. De redenering van verwerende partij houdt impliciet in dat verzoekers twee maal gestraft worden. Enerzijds werden zij voor hun valse naamdracht veroordeeld en beboet de correctionele rechtbank te GENT en anderzijds worden zij nogmaals bestraft omdat zij door deze mistap van 12 jaar geleden (waardoor zij werden misleid) opnieuw gestraft omdat hun nu door dit een verblijfsvergunning wordt ontzegd. Verzoeker zijn van oordeel dat artikel 4 van het 7de protocol ook van toepassing is in huidige zaak bij uitbreiding en analogie naar strafzaken."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel roepen verzoekers de schending in van artikel 9bis Vreemdelingenwet, artikel 7bis van de grondwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffend de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 4 van het 7de protocol bij het EVRM.

Verzoekers stellen dat verwerende partij niet uitgelegd heeft in de bestreden beslissing waarom elk ingeroepen element apart geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag 9bis ongegrond werd verklaard en dat de wetgeving niet voorziet aan welke voorwaarden een aanvraag moet voldoen om als gegrond te worden verklaard.

De machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet is een gunst die de staatssecretaris in het kader van de discretionaire bevoegdheid kan toekennen.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd waarom de ingeroepen elementen geen grond tot machtiging vormen.

De motieven waarom de aanvraag ongegrond werd verklaard zijn de volgende:

- verzoekers hebben een valse identiteit gebruikt,*
- ze werden wegens fraude veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Gent,*
- zij hebben verschillende bevelen gekregen om het grondgebied te verlaten,*
- zich genesteld hebben in illegaal verblijf.*

Gelet op deze motieven konden de ingeroepen elementen niet aanvaard worden als grond voor regularisatie.

In de bestreden beslissing wordt eveneens uitdrukkelijk vermeld dat de instructie van 19 juli 2009 inmiddels vernietigd werd en dat de criteria van die instructie niet meer van toepassing zijn.

Verzoekers citeren artikel 7 van de grondwet maar maken niet duidelijk op welke wijze dat artikel geschonden zou zijn.

Verzoekers betwisten de uitdrukkelijk vermelde motieven niet.

"Verwerende partij herinnert eraan dat de administratieve overheid beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij is uitgegaan van de correcte gegevens. Verzoeker ontkent niet dat valse verklaringen zijn afgelegd inzake zijn identiteit en afkomst. Er werd bijgevolg op rechtmatige wijze toepassing gemaakt van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Verzoeker toont niet aan dat verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden bij het nemen van de hestreden beslissing" (RVV nr. 38 364 van 9 februari 2010).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Het middel is ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende machtigingsaanvraag

ontvankelijk doch ongegrond is nu zij voor de asielinstanties “tot eind 2006 (hebben) volhard in het gebruik van een valse identiteit/nationaliteit” en voor deze fraude veroordeeld werden door de rechtbank van eerste aanleg te Gent, zodat, gelet op deze fraude, met de verwijzing naar hun lange asielprocedure geen rekening kan worden gehouden en de omstandigheid dat zij Nederlands leren en spreken, vrijwilligerswerk verrichten, werkbereid zijn, een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen geen grond zijn voor een verblijfsregularisatie. Wat de scholing van de kinderen betreft, oordeelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de verzoekende partijen zelf verantwoordelijk zijn voor het nadeel dat de kinderen ondervinden van een terugkeer nu zij meerdere bevelen kregen om het grondgebied te verlaten en het feit dat zij zich genesteld hebben in illegaal verblijf geen verblijfsvoordeel kan opleveren. Ten slotte wordt in de eerste bestreden beslissing nog vermeld dat de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld, waarop de verzoekende partijen zich ter ondersteuning van hun aanvraag beroepen, door de Raad van State werd vernietigd, zodat de criteria ervan niet meer van toepassing zijn.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar het arrest nr. 106 522 van 9 juli 2013 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, in tegenstelling tot de zaak waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, zich niet beperkt heeft tot de opsomming van de aangehaalde elementen om vervolgens te besluiten dat deze elementen niet volstaan, maar tevens gewezen heeft op de fraude die zij voor de asielinstanties hebben gepleegd en waarvoor zij door de rechtbank van eerste aanleg te Gent veroordeeld werden en op de “meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten” die zij kregen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, wordt aldus in de eerste bestreden beslissing wel degelijk uitgelegd waarom de opgesomde elementen geen grond kunnen vormen voor een verblijfsvergunning. Dat niet over elk aangehaald element met betrekking tot de integratie van de verzoekende partijen afzonderlijk gemotiveerd wordt, doet hieraan geen afbreuk. Ten overvloed wordt er nog op gewezen dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing niet weer te geven welke elementen voldoende zouden zijn voor een regularisatie. Hij dient op grond van de formele motiveringsplicht enkel te antwoorden op de in de aanvraag aangehaalde elementen en te motiveren waarom hij meent dat deze elementen wel of niet een grond vormen voor regularisatie, wat hij *in casu* heeft gedaan. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde op de relevante elementen geantwoord heeft en genoegzaam motiveert waarom geen van deze elementen kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar het arrest nr. 98.554 van 28 augustus 2001 van de Raad van State, wordt er op gewezen dat zij niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu *in casu*, in tegenstelling tot de zaak waarnaar zij verwijzen, wel een analyse van de in de aanvraag aangebrachte elementen heeft plaatsgevonden. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Aldus maken de verzoekende partijen niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 7bis van de Grondwet en artikel 4 van het zevende Protocol bij het EVRM.

3.1.3.2.1. Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 9 van de Vreemdelingenwet). In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dus over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Artikel 7bis van de Grondwet luidt als volgt:

“Bij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden streven de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten de doelstellingen na van een duurzame ontwikkeling in haar sociale, economische en milieugebonden aspecten, rekening houdend met de solidariteit tussen de generaties.”

Deze bepaling bevat een inspanningsverbintenis die werd aangegaan met het oog op duurzame ontwikkeling. Dit artikel bevat enkel beleidsdoelstellingen waaruit geen subjectief recht kan worden geput dat in het onderhavige beroep kan worden aangewend (cf. RvS 19 december 2011, nr. 216.933). Deze inspanningsverbintenis kan derhalve niet tegen de eerste bestreden beslissing worden gebruikt. Het groteske betoog van de verzoekende partijen dat zij door hun vrijwilligerswerk een toegevoegde waarde brengen aan de Belgische maatschappij en de begroting helpen in te korten en dat door het nemen van de eerste bestreden beslissing *“een hele administratie in werking gezet (wordt) die tal van middelen, arbeid en tijd in beslag neemt”*, die *“ofwel gespaard (konden) worden om het déficit in te korten of zouden kunnen geïnvesteerd worden in andere sectoren waar er een tekort aan middelen zijn”*, is dan ook niet dienstig.

Door te stellen dat *“ieder normaal denkend mens inderdaad wel van oordeel is dat verzoekers door hun inspanningen en resultaten wel degelijk in BELGIË mogen blijven”*, doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen voorgelegde elementen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. *In casu* betwisten de verzoekende partijen niet dat zij in het verleden fraude hebben gepleegd voor de asielinstanties en daarvoor door de rechtbank van eerste aanleg te Gent veroordeeld werden en dat zij reeds *“meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten”* hebben gekregen. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde, gelet op deze fraude, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door hen aangehaalde elementen met betrekking tot hun integratie in België geen grond zijn voor een verblijfsregularisatie en dat zij zelf verantwoordelijk zijn voor het nadeel dat hun kinderen zouden ondervinden van een terugkeer.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat hun persoonlijke situatie wel degelijk werd onderzocht, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 7bis van de Grondwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2.2. Artikel 4 van het zevende Protocol bij het EVRM, dat het recht waarborgt om niet tweemaal te worden berecht of gestraft, bepaalt het volgende:

- “1. Niemand wordt opnieuw berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure binnen de rechtsmacht van dezelfde Staat voor een strafbaar feit waarvoor hij reeds onherroepelijk is vrijgesproken of veroordeeld overeenkomstig de wet en het strafprocesrecht van die Staat.*
- 2. De bepalingen van het voorgaande lid beletten niet de heropening van de zaak overeenkomstig de wet en het strafprocesrecht van de betrokken Staat, indien er aanwijzingen zijn van nieuwe of pas aan het licht gekomen feiten, of indien er sprake was van een fundamenteel gebrek in het vorige proces, die de uitkomst van de zaak zouden of zou kunnen beïnvloeden.*
- 3. Afwijking van dit artikel krachtens Artikel 15 van het Verdrag is niet toegestaan.”*

Te dezen stellen de verzoekende partijen dat de door hen gepleegde fraude niet meer in overweging kan worden genomen nu zij reeds voor hun valse naamdracht hebben geboet. Uit de door hen geschonden geachte bepaling blijkt evenwel enkel dat zij niet opnieuw mogen worden berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure binnen de rechtsmacht van dezelfde Staat voor een strafbaar feit waarvoor zij reeds onherroepelijk zijn vrijgesproken of veroordeeld. Te dezen blijkt niet dat de verzoekende partijen door het nemen van de eerste bestreden beslissing voor de door hen gepleegde fraude een tweede keer worden *“berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure”* in de zin van de door hen geschonden geachte bepaling. De eerste bestreden beslissing maakt immers geen strafrechtelijke veroordeling uit, doch betreft een antwoord op een aanvraag om een verblijfsmachtiging dat volledig los staat van de strafvervolgning. De omstandigheid dat de verzoekende partijen strafrechtelijk werden veroordeeld, verhindert niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt. Het *“non bis in idem”* beginsel, vervat in artikel 4 van het zevende Protocol bij het EVRM, belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (cf. RvS 7 december 2006, nr. 165.665). De omstandigheid dat de verzoekende partijen inmiddels al langer in België leven onder hun ware identiteit en in de mate van het

mogelijke alle sporen met betrekking tot hun vroegere naamdracht hebben uitgewist, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 4 van het zevende Protocol bij het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 7bis van de Grondwet en artikel 4 van het zevende Protocol bij het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partijen een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

3.1.3.5. Tot slot wordt er nog op gewezen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn indien, zoals *in casu*, een beslissing voorligt die een antwoord vormt op een aanvraag van de verzoekende partijen (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van het non-refoulement beginsel, van het algemeen beginsel dat de bijzaak de juridische hoofdzaak volgt, van artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Huidige bevelen om het grondgebied te verlaten dd 11 december 2013 zijn een gevolg van de ongegrondheidsbeslissing conform artikel 9 bis Vw dd 11 december 2013.

Zonder ongegrondheidsbeslissing zou er ook geen bevel om het grondgebied worden uitgevaardigd.

Verzoekers verwijzen naar het juridisch principe van de bijzaak volt de hoofdzaak. In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten de bijzaak. Nu verzoekers van oordeel zijn dat de hoofdzaak zijnde de ongegrondheidsbeslissing conform artikel 9 bis Vw nietig verklaard dient te worden dient dan ook de bijzaak deze nietigheid te volgen. Te meer is het bevel een bijzaak gezien het bevel gemaakt is geworden door de zelfde attache als de hoofdzaak.

Bovendien stelt artikel 7 in den beginne Onverminderd meer voordelige bepalingen in internationaal verdrag ... Inderdaad verzoekers hebben betoogd in het aanvraag conform artikel 9 bis Vw dat zij over buitengewone omstandigheden beschikken om hun aanvraag in België te doen. Deze werden door de Dienst vreemdelingenzaken weerhouden. Zodoende wordt hieruit afgeleid dat verzoeker niet terug konden naar hun land van herkomst om hun aanvraag aldaar te doen. Derhalve op basis van het algemeen internationaal gewoonrechtelijk principe van het non-refoulement is het passend om het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens te vernietigen. De meer voordelige bepalingen in internationaal verdrag is in casu het non-refoulementsbegin sel.

Zodoende dient de minister of zijn gemachtigde geen bevel om het grondgebied af te leveren aan verzoekers indien deze zich bevinden in de situatie van artikel 7 eerste lid 1° Vw.

Bovendien moeten verzoekers het grondgebied en alle staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. De vraag stelt zij waar dienen zij naar toe te gaan. In het bijzonder stelt zich een probleem met de 4 minderjarige kinderen. De 4 minderjarige kinderen dragen allen de naam S. (...). Op hun geboorte akte staat vermeld dat hun vader en moeder S. (...) heten. Doch deze heten H. (...). Jordanie zal deze kinderen nooit toe laten op hun grondgebied gezien het volgens de Jordaanse autoriteiten niet gaat om eigen onderdanen.

Derhalve is het bevel gewoonweg onuitvoerbaar. Het mist dan ook alle redelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlenen die uiteindelijk niet kan worden uitgevoerd indien de kinderen niet worden gescheiden van hun ouders. Dit zou echter een schending inhouden van artikel 3 Kinderrechtenverdrag en een onevenredig inmenging inhouden in het familieleven wat verboden is door artikel 8 EVRM.

Derhalve dient het bevel om het grondgebied te verlaten dd 11 december 2013 betekent op 10 januari 2013 te worden vernietigd.

Derhalve hebben verzoekers dan ook wel degelijk een bepaling.

*Het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd.
(...)"*

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel roepen verzoekers de schending in van artikel 7 eerste lid juncto het internationaal gewoonrechtelijk principe van het non-refoulement, van artikel 3 Kinderrechtenverdrag, van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2013 en niet tegen de thans bestreden beslissing.

Verzoekers vermelden niet in het verzoekschrift dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bestreden beslissing zou zijn en zij voegen evenmin enige kopij daarvan als bijlage.

Verzoekers maken niet duidelijk op welke wijze de ingeroepen rechtsregels geschonden zouden zijn door de thans bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag 9bis ongegrond werd verklaard.

Uit het administratief dossier blijken geen aanwijzingen dat de gezinsleden van elkaar gescheiden zouden worden aangezien zowel verzoeker als verzoekster een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten.

"Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), die respectievelijk bepalen dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen, dat de staten die partij zijn, In de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, en dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn, wijst de Raad erop dat deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, dient aan deze bepalingen dan ook een directe werking te worden ontzegd." (RvV 4 maart 2011, nr. 57.342).

Het middel is onontvankelijk aangezien het niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing.

"Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de

voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

3.2.3.1. Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoekende partijen in het tweede middel gevoerde betoog dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten *"een gevolg (zijn) van de ongegrondheidsbeslissing conform artikel 9 bis Vw dd 11 december 2013"* en als bijzaak bij deze beslissing ook moeten worden nietig verklaard.

3.2.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

Ten overvloede kan nog worden gesteld dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge, eveneens onwettig in het Rijk verblijvende kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan de tweede verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van de kinderen van de verzoekende partijen heeft vermeld.

Waar de verzoekende partijen nog laten gelden dat Jordanië hun kinderen nooit zal toelaten op hun grondgebied *"gezien het volgens de Jordaanse autoriteiten niet gaat om eigen onderdanen"* nu op hun geboorteakte niet de echte naam van hun vader en moeder staat, zodat de bestreden bevelen niet kunnen worden uitgevoerd indien de kinderen niet worden gescheiden van hun ouders, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Een dergelijke niet onderbouwde bewering kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij

de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Te dezen wordt niet betwist dat de verzoekende partijen en hun minderjarige kinderen een gezin vormen.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wat dit betreft, dient *in casu* te worden vastgesteld dat met de tweede en de derde bestreden beslissing aan de verzoekende partijen een zelfde beslissing werd uitgereikt en dat de namen van hun minderjarige kinderen werden opgenomen in de ten aanzien van de tweede verzoekster genomen beslissing, zodat de eenheid van het gezin, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM niet wordt verbroken door de bestreden beslissingen.

Waar de verzoekende partijen laten gelden dat Jordanië hun kinderen nooit zal toelaten “gezien het volgens de Jordaanse autoriteiten niet gaat om eigen onderdanen”, zodat de bestreden bevelen niet kunnen worden uitgevoerd indien de kinderen niet worden gescheiden van hun ouders, kan worden herhaald dat zij zich beperken tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij tonen hiermee niet aan dat de tweede en de derde bestreden beslissing een onevenredige inmenging inhouden voor hun gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.4. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen “niet in het bezit (zijn) van een geldig paspoort voorzien van geldig visum”. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partijen niet betwist. Bovendien blijkt uit het voorgaande niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen nog laten gelden dat zij in hun machtigingsaanvraag betoogd hebben “dat zij over buitengewone omstandigheden beschikken om hun aanvraag in België te doen” en dat deze door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris werden weerhouden, zodat zij niet terug konden naar hun land van herkomst om hun aanvraag aldaar te doen, wordt er op gewezen dat hieruit niet blijkt dat enige “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” de verzoekende partijen belet om de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten uit te voeren. Zij stellen dat het op basis van het beginsel van non-refoulement passend is om de bestreden bevelen te vernietigen, doch uit niets blijkt dat zij als vluchteling werden erkend. In tegendeel, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in België twee keer een asielaanvraag hebben ingediend en dat daaraan telkens geen gunstig gevolg werd gegeven.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *iuncto* het beginsel van non-refoulement niet aangetoond.

3.2.3.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN